

heller ikke, saa længe der overhovedet er Mulighed for at bevare et Haab —, og jeg kunde ogsaa meget vel tænke mig, at man maaske under Paavirkning fra Tjenestemændenes Side kunde faa Repræsentanterne for disse to Partier til at gaa med i Arbejdet. Man er jo ikke, fordi man gaar med i et Arbejde, paa nogen Maade bundet med Hensyn til, hvor stort et Resultat, der skal komme ud af dette Arbejde, men allerede dette, at man gaar med i Arbejdet, vil bringe større Sandsynlighed for et Resultat, som baade Staten og Tjenestemændene i det lange Løb kan være tilfredse med.

Den højtærede Finansminister (N. Neergaard) henvendte jo nogle — maa jeg have Lov til at kalde det venlige Bemærkninger til mig paa Grund af de Udtalelser, jeg fremsatte i Gaar, og der maa jeg maaske have Lov til at sige, at det var jo ikke personlige Bemærkninger, jeg fremsatte. Naar der fra anden Side i det konservative Parti er fremkommet Udtalelser, er det personlige Udtalelser, mine Udtalelser fremsatte jeg som Partiets Ordfører. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Ja, saadan betragter jeg dem ogsaa). Meget vel. Derfor mener jeg, at der maaske dog ogsaa maa lægges nogen Vægt paa disse Udtalelser. Jeg lægger ogsaa Vægt paa, at den højtærede Finansminister stillede sig forstaaende overfor, at Lovforslaget, som det er forelagt, ikke — og det har man vel heller aldrig ventet — vil kunne gennemføres nøjagtigt med de Sætsler, med det Omfang af Besparelser eller Besparelser ad de Veje, der netop bringes i Forslag. Det har den højtærede Finansminister erkendt, og derfor synes jeg, at vi indtil videre maa blive ved mine Udtalelser i Gaar med Hensyn til Forsørgertilægget. Jeg har ganske vist ikke afgjort sagt, at vi overhovedet intet vilde have med det at gøre, men jeg har sagt, at vi ikke rigtig, og navnlig ikke i dette Øjeblik, kunde forstaa Nyttens af at gaa ind i et fast og uforanderligt Forsørgertilæg, som yderligere vilde nivellere den Forskel, der er i Løn mellem de forskellige Tjenestemænd, og alle ved jo, at det er en Vej, som vi ikke under nogen Betingelse vil gaa. Vi ønsker snarere, at der skulde være noget større Forskel, alt under Hensyn til den langt større Betydning, der lægges og maa lægges i de forskellige Tjenestemænds Arbejde. Men da vi tør vente — det har vi hørt fra flere Sider —, at Pristallet vil fortsætte sin nedadgaaende Tendens, vil vi, saa længe vi bliver ved den

glidende Skala og de bevægelige Tillæg, hvorom jeg endda sagde, at jeg kunde tænke mig, at ogsaa Stedtillægget skulde gøres bevægeligt og altsaa sættes i Forbindelse med Pristallet, ganske automatisk opnaa Nedsættelser, som man heller ikke fra Tjenestemændenes Side vil have noget af indvende imod. Jeg synes, at det er af stor Værdi i dette Øjeblik at beholde dette.

Naar den højtærede Minister udtaler, at vi i Lønningsudvalget, hvortil antagelig dette Spørgsmaal bliver henvist, naar denne Behandling er til Ende, vil faa tilsendt en Del Oplysninger, indhentede udefra, om, hvordan denne Tanke om Forsørgertilægget har vundet mere og mere Terræn, kan jeg sige — og det kan jeg sige paa hele Udvalgets Vegne —, at vi vil naturligvis med Glæde tage imod saadanne Oplysninger og gøre dem til Genstand for et indgaaende Studium, men i dette Øjeblik kan jeg ikke tænke mig, at det i nogen Maade skulde kunne forandre vor Stilling. Derimod er det jo muligt, naar et saadant Studium er tilbagelagt, og vi kommer til den nær forestaaende almindelige Revision af Tjenestemandsloven, at det kan sætte Frugt der, og at vi saa kan ændre vor nuværende Stilling til Forsørgertilægget, saaledes som den højtærede Finansminister har foreslaaet det, og muligt under en eller anden Form tiltræde Dele deraf. I alle Tilfælde vil vi jo til den Tid, naar vi er naaet til Ende med Revisionen af Tjenestemandsloven, jeg haaber ikke, det skal være 3 Aar, men om 1 Aar eller 1¹/₂, naar det nu kan ske — jeg ønsker, at det skal ske snarest muligt, men selvfølgelig først efter et forberedende og grundlæggende Arbejde, saa vi ved, hvad det er, vi kommer til at arbejde med i en forhaabentlig længere Aarrække —, have større Sikkerhed for, om det er rigtigt, at Pristallet nu omtrent har lagt sig i et Leje, hvor der ikke kan ventes store Forskydninger, eller, som det jo nævnes fra flere Sider, der endnu kan ventes en klækkelig Nedgang. Hvis der virkelig kan ventes en klækkelig Nedgang, tror jeg dog, det er rigtigt, at vi tager den først og lader den gøre sin Indflydelse gældende paa Konjunktur- og Dyrtidstillæg, eventuelt ogsaa paa Stedtillæg, og derefter tager Spørgsmaalet op om eventuelt at lade Pristallet bortfalde.

Ja, jeg sagde, at jeg vilde have meget imod, at man skaffede en væsentlig Nedgang i Tjenestemændenes Indtægter ved at foretage Masseafskedigelser, men jeg